

Ticho

Girlandy tučných slov táhnou městem
od úst k ústům,
Hulákání se od jara táhne od vrby k vrbě
a sedá na bedra podzimu,
Ptakořitní mladíci brebentí v uchu úřadu,
líná huba holé neštěstí,
A osmi zdrávasy se podařilo vymodlit
z jalové krávy tele.

Tunový hukot hlasů stoupá
k prvnímu nebi.
Ale navzdory kokrhání, navzdory
hejkalům a mlaskavým požíračům
sušených motýlů
Trvá na začátku a na konci
ticho jako nůž,

Ticho, co se tasí z pochev ve chvíli,
kdy se opíráme zády
o poslední zeď,
Ve chvíli, kdy se opíráme zády
o sám zelený dech moře,
Ve chvíli, kdy se opíráme zády
o čistou váhu země,
Ve chvíli, kdy se opíráme
už jen o sebe,
Vlastním potem před slovy zaclonění.

Je to ticho, kterému se učíme
přes celý ten život,
Je to ticho, ve kterém je slyšet,
jak docela malý chlapec
hluboko uvnitř říká,
Co myslíš, mami?